

lig kan tænkes iværksat uden en Indgriben i den enkelte Landbrugers Raadighed over sin Ejendom, som er vel egnet til at fremkalde Betænelighed, hvortil kommer, at en rationelt gennemført Bekæmpelse af Ukrudtsplanter og smittebærende Planter vilde nødvendiggøre Etableringen af et besværligt og med store Bekostninger forbundet Tilshyn med de fastsatte Reglers Overholdelse. Ligesom Forholdets Natur stønnes at maatte tilsiige, at der overhovedet kun kan være Spørgsmaal om Lovforanstaltninger i saadanne Tilfælde, hvor det paagældende Onde med Lethed spredter sig fra Mark til Mark og saaledes ikke kan beherskes af den enkelte Jordbruger, saaledes maa formentlig de anførte Hensyn medføre, dels at man kun bør ty til saadanne Foranstaltninger, hvor vægtige Interesser tale derfor, dels at en Lovordning ikke bør lægge alt for sølelige Baaud paa Landbrugernes frie Drift af deres Ejendomme, saa længe ikke særlige Forhold nødvendiggøre saadant.

Alf de foransjorte Grunde maa der formentlig næres overvejende Betænelighed ved, at der fra det offentlige Side i ethvert Tilfælde for Tiden træffes Foranstaltninger mod de egentlige Ukrudtsplanter, der findes spredt over Markerne. Det er derhos kun et forholdsvis ringe Antal Arter af disse, som frembyde særlig Fare ved at udbrede sig fra den ene Ejendom til den anden; ogsaa af denne Grund bør det her være den enkelte Landmand selv, der i sin egen Interesje ved formaalstjenlig Behandling af sin Jord maa drage Omjorg for, at Ukrudet ikke vinder for meget Omfang paa hans egne Marker. Underledes forholder det sig derimod med Hensyn til de skadelige Planter, der foraarsage Ruff paa Sæden ved de Snyltesvampe, for hvilke de tjene som Værter; de i denne Henseende farligste Planter findes udenfor de dyrkede Marker, saasom i Hegn, Krat eller deslige, og de Ruffen fremkaldende Snyltesvampe føres ved Vindens og Fuglenes Sjølp fra Værtplanterne paa den ene Ejendom til Sæden paa den anden og fra ndyrkede Steder ind paa dyrkede Marker. Den enkelte Landmand staar her magtesløs i Kampen, naar hans Nabo ikke vil træffe de fornødne Foranstaltninger, og er derfor ganske prisgivet Naboens Jorgodtbefindende.

Nærværende Lovforslag sigter derfor kun til Sværksættelse af Foranstaltninger mod Udbredelsen af Planter, der kunne foraarsage Ruff paa de voksende Afgrøder. Man har dog ikke ment, at det er nødvendigt at medtage alle saadanne Planter, men har ansat det for tilstrækkelig at medtage dem, der

efter Ministeriets fornævnte Konsulent, Dr. Koftrup's Formenting maa anses som de for Landbruget farligste, nemlig: Berberis, Mahonia, Korsved (Rhamnus cathartica) og Cypris-Vortemælk. Alf disse Planter ere Berberis og Korsved de farligste og skadeligste. Baade Berberis og Mahonia fremkalde ved den Skaalrust, der saa almindelig optræder paa den førstes Blade og paa den andens Bær, den hyppige og skadelige Sortrust paa alle de her voksende Kornarter og Jodergæsser; Mahonia-Buffen forekommer imidlertid langt sjældnere end Berberisfen og er derfor noget mindre farlig end denne. Korsved, der almindelig kaldes „Brietorn“, fremkalder den for Havre og Rajgræs skadelige Kronrust; da der findes en anden Buff, som jævnlig kaldes Brietorn, er det botaniske Artsnavn, Rhamnus cathartica, tilføjet. Cypris-Vortemælk, der alene findes i Haver og paa Kirkegaarde, foraarsager Ruff paa Vrter. Alf de nævnte smittebærende Planter ere de tre, nemlig Berberis, Mahonia og Cypris-Vortemælk indførte fra Udlandet og der findes kun plantede Eksemplarer her i Landet; Korsved (Brietorn) er derimod ret almindelig vildtvoksende i Kratslove og findes desuden plantet i Hegn, hvor den særlig kan foraarsage Skade. Foruden de nævnte buskagtige Planter er der enkelte Ukrudtsplanter, der paa lignende Maade som Værter for Snyltesvampe ere farlige med Hensyn til Udbredelsen af Ruff i dyrkede Marker, saasom Vandgrenet Ranunkel, Dksetunge og Krumhals; da imidlertid de Betæneligheder, der som foran bemærket formentlig ere forbundne med Gennemførelsen af Lovforanstaltninger mod skadelige Ukrudtsplanter i det hele, ogsaa for disse Ukrudtsplanter's Vedkommende gøres sig gældende, har man fundet det rigtigt at begrænse det foreliggende Lovforslag til alene at angaa de foran omtalte fire Arter af smittebærende Planter, idet man mener at kunne gaa ud fra, at en Bekæmpelse af disse Planter vil kunne yde et væsentligt Bidrag til at formindste Ruffangrebene paa de dyrkede Arealer.

Den mest effektive Foranstaltning mod Udbredelsen af Ruffhygdomme paa Markens Afgrøder vilde ganske vist være et kategorisk Forbud mod, at de Planter, hvorfra Sygdommen hidrører, maatte forefindes her i Landet. Som foran antydet vilde imidlertid Tilshynet med Overholdelsen af et saadant absolut Forbud let støde paa praktiske Vanstæligheder og medføre større Indskrænkning end nødvendig i den enkelte Jordbrugers fri Raadighed over sine Jorder. Man har derfor ment at burde gaa den i Forslagets